

Són els drets humans, i també els econòmics

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 23 d'agost de 2019

Els catalans (independentistes i unionistes) som víctimes de la flagrant vulneració dels drets humans per part de l'Estat espanyol; sinó que ho preguntin als presos i exiliats polítics i a tots els investigats i perseguits per les seves idees. L'Estat està incomplint l'article 10.2 de la Constitució quan no respecta els tractats internacionals que ha ratificat sobre drets humans, entre els quals hi ha el dret a la lliure determinació dels pobles de la seva forma política, econòmica i social. Incompleix la seva pròpia *Constitución*. Tant se'ls en fa, però veurem com acaben, estan molt nerviosos. La Unió Europea ha cridat l'atenció repetidament a aquest estat sobre la independència de la justícia espanyola. Els partits majoritaris es posen d'acord a repartir-se els membres del *Consejo General de Poder Judicial*. Ensem, aquest òrgan nomena els components del *Tribunal Supremo* i els d'altres alts tribunals. Sembla un sil·logisme, que conclou: "Els partits majoritaris trien els jutges dels alts tribunals de justícia."

Quin és l'objectiu principal de l'independentisme? L'assoliment d'una república catalana: el benestar social de tots i totes les catalanes, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin. Hi ha la qüestió nacional amb tots els seus components: llengua, història, tradicions, cultura, tarannà. D'això també se'n diu identitat. Però en primer lloc hi ha el benestar, un millor benestar social per a tothom. Si no fos així, jo no seria independentista. No som, en general, egoistes ni violents. Tenim una paciència i una tenacitat tan fortes com les roques de Montserrat. Volem erradicar la pobresa i la injustícia del nostre país. Si això no ho volen tots, qui deuen ser els dolents?

Per assolir un estat del benestar ens cal un estat que

distribueixi els recursos que generem amb el nostre treball de manera justa i eficient. Resulta que d'aquests recursos que generem només en podem disposar d'una part i tot per pertànyer a un estat que recapta i es queda el que li sembla i, a sobre, ho administra malament, quan no es fon en corrupcions vergonyoses que estan a la vista de tots. L'Estat espanyol no tan sols enganya els catalans sinó també els espanyols. Espero que algun dia se n'adonin i reaccionin. Llavors anirem del bracet i tots plegats viurem més dignament. Quan puguem tractar-nos de tu a tu, des de la llibertat de cadascú, serem amics de debò.

Crec que estem cometent l'error de parlar massa d'identitats i poc d'economia, perquè si es parlés més de les nostres possibilitats econòmiques amb un estat propi, el conjunt de la ciutadania catalana entendria millor la necessitat d'aquest estat propi. Jo, que quan es tracta de números significatius per a la meva economia personal i familiar encara converteixo les xifres en pessetes, em costa imaginar-me, si no faig la conversió, el que representen centenars de milers i milions d'euros. Quan sento les barbaritats de milions que es juguen en el mercat futbolístic o en altres esports, quedo descol·locat.

Sé que el pressupost de la Diputació de Barcelona ronda els mil milions d'euros. Aquesta xifra em fa tremolar. Em sona a més d'un bilió de pessetes –no em feu cas–, que mai no he pogut imaginar què era ni per a què servien. He estat empresari, però aquests nivells no me'ls havia pogut imaginar mai. He sentit dir al president del Foment de Treball, patronal gens sospitosa d'esquerranisme ni independentisme, que l'Estat espanyol, entre els anys 2009 i 2018, ha deixat d'invertir 28.000 milions d'euros en infraestructures a Catalunya. Això només en infraestructures, bàsiques per al desenvolupament econòmic. Què no haurà deixat d'invertir en educació, sanitat o serveis socials, directament o indirecta? Perquè l'ofec econòmic es pot practicar de moltes maneres quan

es té la paella pel mànec.

El dèficit fiscal de Catalunya

A Madrid no volen sentir a parlar del dèficit fiscal de Catalunya. Diuen que ells en tenen més, però l'Estat espanyol paga. Jo sí que he sentit a parlar d'uns 15.000 o 16.000 milions d'euros que van a Madrid i no tornen. Què se'n diu d'això? Jo, per no molestar ningú, en diria cisa; cadascú que n'hi digui com vulgui i potser li posarà un qualificatiu més exacte. Aquests 15.000/16.000 milions que s'esvaeixen són anuals. Compteu, doncs, des de l'any que us plagui i veureu el que representa la cisa acumulada. Tindríem unes escoles, uns hospitals, unes llars per a gent gran, unes ajudes a les entitats del tercer sector que els permetria fer una feina tan immensa que no hi hauria persones dormint pel carrer, menes ben orientats, cies tancats perquè els immigrants trobarien feina digna. I els bombers? Podrien treballar ben equipats i amb un nombre suficient d'efectius per atendre les necessitats per a les quals existeixen. Malalts, malauradament, sempre n'hi haurà, però els tractaments sanitaris i humans serien més eficaços i dignes.

Reclamar els drets econòmics que en justícia ens pertocuen no és per enriquir empreses, sinó perquè aquestes puguin desenvolupar-se d'acord amb els sistemes més competitius, repercutint la rendibilitat més gran en els treballadors i treure els seus productes al mercat amb preus assequibles a tothom, almenys amb els productes de primera i segona necessitat. Necessitem l'estat propi per a qüestions de justícia de tota mena, per dignitat personal, perquè els drets humans siguin una realitat per a tothom.

L'independentisme creix, malgrat que cada vegada està més indignat amb uns i altres.

A Escòcia, la primera ministra Nicola Sturgeon està posant sobre la taula els avantatges econòmics i socials de la

independència. Per al seu referèndum d'autodeterminació del 2021 esperen un clar triomf de la independència. Podríem a Catalunya fer un referèndum simultàniament? Hi hauria sinergies.

Article publicat a **EL 9 Nou** el 23 d'agost de 2019